

Arne Melchior (CD):

Som tidligere sagt har jeg al sympati for de partier og de talere, som i dag skal sige næsten det modsatte af, hvad de har sagt i årevis; det må man bøje sig for, for det er en svær situation.

I den ånd vil jeg gerne sige tak til forsvarsministeren for redegørelsen, som jeg har været med til at bede om. Jeg er klar over, at det ikke har været let for ham at give netop denne redegørelse.

Fru Connie Hedegaard taler om den ørkesløse snak om kroner og øre. Ja, det ville være dejligt, om man kunne blive fri for den. I hvor mange dage, i hvor mange debatter og ved hvor mange lovforslag her i salen kan man blive fri for den? Det handler jo om meget andet. Det handler selvfølgelig om holdninger, om ordholdenhed, om troværdighed over for partnere, fjender og egne medarbejdere. Hvis man også på kulturområdet, på socialområdet, på skoleområdet og på erhvervsstøtteområdet kunne undgå den ørkesløse snak om kroner og øre, ville det jo være dejligt, men så har man altså bare forlængst forladt jorden, man står på, og svæver et eller andet sted oppe under soffitterne.

Sandheden er jo den – og det ved fru Connie Hedegaard, så det tror jeg ikke hun vil bede om en kort bemærkning for at modsige at styrkemålene i alle vore værn i dag er ringere, end de var, da landets statsminister hed Anker Jørgensen og forsvarsministeren Poul Søgaard. Det er sandheden. Det er ikke det professionelle niveau, der er ringere, men det er antallet af personer, og det er ældrelivelsen af vor mobiliseringsstyrke. Det er antallet og kvaliteten af fly, af orlogsskibe, af kampvogne, af geværer og ammunition. Og ved at konstatere dette gentager jeg noget, som jeg også har hørt fru Connie Hedegaard sige. Det drejer sig altså om kroner og øre; indkaldelsen af flere værnepligtige, som vi er enige om er ønsket, er til syvende og sidst også, ikke alene, men også, et spørgsmål om kroner og øre. Det kan man altså ikke snakke sig væk fra ved at begynde at tale om ørkesløs snak.

En, der har forstand på det, og som jeg godt vil citere her, er den sovjetrussiske udenrigsminister, Sjevardnadse, som gav et tv-interview, da han var i København her tidligere på efteråret. Jeg skrev ned, hvad han sagde, straks efter,

så jeg tror, det er næsten ordret, det er i hvert fald dækkende for, hvad han sagde. Han talte om nedrustningen, og så kom han selv til at smile, og med et blink i øjet sagde han: Ja, det angår jo ikke så meget jer i Danmark. Jeg kender jo størrelsen og tallene vedrørende jeres forsvar, så der er vel ikke så meget at afskaffe.

Det har udenrigsminister Sjevardnadse så sandelig ret i, og han ved, hvad han taler om. Han ved, at der er sket en udhuling af det danske forsvar gennem de sidste 10 år – det ved fru Connie Hedegaard, og det ved vi alle sammen – samtidig med at Sovjetunionen ikke har nedsat oprustningen af sine angrebsstyrker. Dette er en kendsgerning, som fru Connie Hedegaard er bekendt med, og som forsvarsministeren selvfølgelig også er bekendt med.

Så siger fru Connie Hedegaard videre – nu skal jeg snart ikke nævne fruene mere i dette lille indlæg – at det er ikke pengene, men indholdet. Ja, det er så soleklart. Hvis man kan købe det hele for det halve, så al ære være det, men indholdet og pengene kan altså ikke skilles ad, hvis man ikke er tryllekunstner.

Men har vi råd til, har vi mulighed for, at slappe af i Danmark, og det vil igen sige i NATO, som vi er og ønsker at være en integreret del af? Jeg skal herom citere Politiken fra i søndags, idet jeg i øvrigt henviser til den vurdering af den internationale situation, som jeg på CD's vegne havde mulighed for at redegøre for ved den udenrigspolitiske debat i forrige uge.

Politiken fra i søndags siger i sin ledende artikel følgende:

»Glasnost og perestrojka har sat processer i gang, der kan føre til konflikter. Urolighederne i de kaukasiske sovjetrepublikker er et eksempel. De folkelige krav i Baltikum om større selvstændighed er et andet. Forstærkes disse tendenser, rummer de en trussel om Sovjetunionens opløsning, som Moskva ikke kan acceptere og vil være nødt til at bremse med alle midler.

Også i Østeuropa gærer det. Med en mindsket konfrontation mellem Øst og Vest kommer de interne modsætninger i de østeuropæiske lande op til overfladen. Det gør konflikter mellem de østeuropæiske lande indbyrdes og mellem dem og Sovjetunionen. Der er ingen garanti for, at sådanne konflikter kan kontrolleres, så de ikke får negative konsekvenser for den politiske stabilitet i Europa.